

Exod. 23. & תִּשְׁכַּח cessabit, Leuit. 26. Tūm autem summa illa sit, vt se in ista cōiugatione exercent sedu-
lè tyro, quandoquidem ceteras omnes faciles ex hu-
ius cognitione habebit, ac inueniet.

Coniugatio נִפְעַל.

Secunda coniugatio quæ passiuæ est significatio-
nis, נִפְעַל appellatur: & formatur ab actiua superiori,
præposita primæ thematis נ litera (quæ passiuæ vocis
est characteristica) affecta hirc, sequente seu a quies-
cente sub prima thematis. וְ, נִפְקַר visitatus fuit.

Exemplum:

Præteritum עָבַר

נִפְקַר

נִפְקַרְהָ

נִפְקַרְתָּ

נִפְקַרְתִּי

נִפְקַרְתֶּם

נִפְקַרְנוּ

נִפְקַרְתֶּם

נִפְקַרְתֶּם

נִפְקַרְתֶּם

נִפְקַרְתֶּם

נִפְקַרְתֶּם

נִפְקַרְתֶּם

נִפְקַרְתֶּם

נִפְקַרְתֶּם

נִפְקַרְתֶּם

נִפְקַרְתֶּם

נִפְקַרְתֶּם

נִפְקַרְתֶּם

נִפְקַרְתֶּם

נִפְקַרְתֶּם

נִפְקַרְתֶּם

נִפְקַרְתֶּם

נִפְקַרְתֶּם

Differt hoc participiū sing.
mascu. à præterito, quòd illud
maxima ex parte habeat -, hoc
verò - in secunda syllaba.

Vbique in infinitiuo, impe-
ratiuo, & futuro huius coniu-
gationis, desideratur נ passiuæ
vocis character, qui tamen sup-
pletur per daghes, inscriptum
complexui primæ radicis lite-
ræ. Verumtamen quia daghes

Præsens Participiū

Pluralis.

Singularis.

נִפְקַרְתָּ

נִפְקַרְתֶּם

נִפְקַרְתֶּם

נִפְקַרְתֶּם

נִפְקַרְתֶּם

נִפְקַרְתֶּם

נִפְקַרְתֶּם

נִפְקַרְתֶּם

נִפְקַרְתֶּם

נִפְקַרְתֶּם

נִפְקַרְתֶּם

נִפְקַרְתֶּם

נִפְקַרְתֶּם

נִפְקַרְתֶּם

נִפְקַרְתֶּם

præpositionis
Si verò prima fue-
ghes, vel ר, sub
& similia.

Imperatiuus
נִפְקַר, & tantum
enim Hebræi nob
imperare. Huius
verbis imperfect
quando ad ornat
gen: exempla &
matica nostra.

Futurum, fit
rarum, אֵיתָן, quæ
per sunt futuri te

Notandum p
vtriusque nume
literam in omni
verborum (vt fi
nis: secundam v
neris habere etia

Infinitiuum,
rum coniugatio
nam actiua ver
holem. Neutra v
quæ similiter ha
quæ pro tertia a
Quædam etiam

D 2 forte